

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 7

De hele stad zat sinds de ochtend zonder water. Hotels en restaurants zijn hier niet op voorbereid. Toen Sawada rond 13:40 naar het restaurant van zijn hotel ging riep de jonge Pakistaanse bediende, die hij kende, "Geen bediening!". Het zag er naar uit dat Sawada het zonder lunch moest stellen.

"Hoe lang nog tot de lunch wordt opgediend?"

"Twee en een half uur!"

De tijd verstreek zo langzaam dat Sawada zich afvroeg of zijn horloge stil stond. (Het was een golfhorloge, zonder secondewijzer, die hij aan zijn riem droeg). Hij luisterde aan zijn oor of ze nog tikte en zei: "Ik ga naar het restaurant aan de overkant". Bij gebrek aan iets anders bestelde hij een koffie. Hij had er eigenlijk geen zin in en zonder te proeven zette hij de kop terug. Ze verbouwen hier een Arabica met een lichte smaak en een uniek aroma. Restaurants en cafés serveren bij elke maaltijd een pot koffie en men kan er zo veel drinken als men wil.

Eenmaal aangekomen in de belangrijkste straat kreeg Sawada zin om te stappen tot hij op een afgelegen terrein aankwam. Op een verlaten garage hing nog een Toyota embleem. Enkele dagen eerder was hij hier op wandel met een jonge Belg die in hetzelfde hotel verbleef en werden ze benaderd door twee jonge meisjes.

Ze begroetten hen vriendelijk en de grootste van twee wees op het fototoestel van de Belg en vroeg "Wil je een foto van ons maken?".

De jonge Belg zei niets en Sawada antwoordde, "Hij komt uit België. Zijn foto's worden hier niet ontwikkeld en je zult ze niet kunnen zien.". Het meisje knikte minzaam en vroeg: "Zijn jullie al naar het Burundi Palace geweest? Als je wil kan ik je gezelschap houden?".

Ze had nobele gelaatstreken met tussen haar ogen een klein slangvormig litteken. Was het van een tumor of iets anders? Het misstond haar in elk geval niet en voegde zelfs een vleugje mysterie toe aan haar elegantie. Het andere meisje, waarschijnlijk haar chaperonne, leek een goed karakter te hebben. Het meisje dat Sawada volgde, had kunnen doorgaan voor zijn zijn bruid die hem in het hotel had opgewacht. "Ik weet niet hoeveel tijd ik aan u kan besteden,", zei ze hem een tikkeltje verveeld, "want we krijgen tegenwoordig veel bezoekers.". Sawada voelde een vleugje spijt.

"Woont u in deze buurt?" zei ze, terwijl ze in de richting keek waar hij vandaan kwam.

En zo leidden Sawada's voeten later hem vaak naar dit braakliggend terrein waar hij stiekem hoopte haar te ontmoeten.

Sawada volgde een mooi pad door het wilde gras toen hij een groepje meisjes tegen kwamen. Hij dacht eerst dat ze van een lagere school waren. Hun hoofden waren kaalgeschoren en aan de gezichten was moeilijk te merken of het meisjes of jongens waren. Maar ze droegen rokken en Sawada realiseerde zich dat veel van hen al goed ontwikkelde borsten hadden. In de tropen zijn meisjes vaak erg vroegrijp en Sawada was bijzonder intrigerend voor hen. Hun heldere ogen contrasteerden met hun donkere huid en deden hem denken aan roofvissen. Sawada riep vrolijk naar hen, "Hallo! Hallo !" "Hallo!", antwoordden ze in koor.

Iets verder volgde een jongen Sawada nauwlettend. Sawada draaide zich af en toe om zich te vergewissen. Plots begon de jongen met een ijle, heldere stem te zingen op wat een religieuze hymne leek. Het leek erop dat hij Sawada wilde uitdagen. Sawada draaide zich om en vroeg hem, "Heb je dat op school geleerd?". De jongen wees achter zich naar een klein wit gebouw dat op een kerk leek.

Sawada deed er twee uur over om het andere restaurant te bereiken. Toen hij vroeg of hij nog kon eten, zei de ober: "De bediening is afgelopen.". Er zat nog maar één klant, een kleine, dikke man die vrolijk riep, als een kind dat lacht om de blunder van een maat: "Gedaan, gedaan!".

Sawada lachte met hem omdat hij niet kwaadwillig was. Maar toch, hoe kun je trainen op een lege maag?

Op de terugweg kende hij banketbakkerij maar die was ook gesloten. Terug in het hotel vroeg hij een van de personeelsleden of er een kruidenierswinkel in de buurt was. Ja, die was er, maar ook gesloten!

Sawada herinnerde zich dat er nog wat ananas en noten ergens in de kamer lagen, en ging naar boven om ze op te eten.

Er zijn momenten waarop men zich met plezier in de dagelijkse routine stort, en andere waarop men daar geen zin in heeft. Maar die dag was Sawada erg blij dat hij kon trainen.

...